

Les masies del Maresme. Arquitectura i paisatge

Ribas i Serra, Salvador: Arquitecte. ribaserra@coac.net

Resum: En el món rural català, la masia representa com ningú el paradigma de la casa pairal. Presidint el mas, la masia esdevé el nucli de la unitat d'exploració agrària, adquirint així un rol amb una forta significació econòmica i social. Mas i masia han vist enaltit el seu paper des d'un anàlisi històric - polític, molt vinculat a la construcció cultural de la nació catalana. Aquesta visió de la masia com a pal de paller de l'estructura social del món rural català ha comportat un estudi focalitzat en la recerca dels seus orígens i la classificació en tipus diferenciats tot cercant les tipologies autòctones.

“Les masies del Maresme. Arquitectura i paisatge”, proposa afegir dues variables en l'estudi habitual de la masia: l'arquitectura i el paisatge.

L'arquitectura de la masia és indiscutiblement, una arquitectura concebuda per dialogar amb el paisatge, amb cada paisatge, atenent les seves especials característiques. Es per això que podem reconèixer diferències significatives entre les masies d'arreu de Catalunya en funció de la seva vinculació a cada diferent paisatge.

Al Maresme, aquesta llenca de terreny confinada entre la serralada i el mar, l'estructura del paisatge es configura seguint les directrius que marca l'aigua.

De l'andana litoral pengen en forma de pinta, una munió de rieres que penetren vers l'interior, desplegant-se en un esquema arbori fins arribar a tots els racons de la comarca. Rieres i comes, torrents i replans, vinyes, horts, camins, feixes,... junts formen unes petites “unitats de paisatge” on l'aigua ens dona les claus per desxifrar els trets característics del paisatge del Maresme. I la masia, lluminosa, elegant, modesta en les seves dimensions, exquisida en les seves proporcions, presideix orgullosa cadascun dels racons d'aquest delicat territori.

Més enllà de l'estreta relació amb el paisatge no podem oblidar un factor d'anàlisi molt important, decisiu explicar la diversitat de la masia del Maresme: la valoració de la masia en tant que patrimoni arquitectònic de primer ordre; i per tant l'aparició de l'estil arquitectònic com a factor configurador de l'identitat cultural i patrimonial de la masia. Ben mirades, les masies són molt diferents. Volgudament diferents. I les persones que hi viuen i les seves circumstàncies i les del moment social i cultural que els hi toca viure individualment i col·lectiva tenen incidència directa en la masia. L'entorn cultural pesa, i en el cas de les masies del Maresme la proximitat amb Barcelona amplifica el batec cultural de cada època, i proporciona a la comarca un catàleg riquíssim pel que fa a la diversitat de masies que s'hi poden trobar.

Des de les referències remotes al romànic inspirada en l'espai únic i el portal adovellat de les ermites, fins als treballs en pedra dels millors picapedrers del gòtic català, la masia “clàssica” del Maresme (en els termes en que la defineix Bonet i Garí) dominarà la contrada fins ben entrat el segle XVI.

A partir dels segles XVII – XVIII, coincidint amb l'època moderna, constatem un canvi en profunditat, orientat a transformar la masia pagesa en masia senyorial. En aquesta nova etapa de la masia dirigida des de Barcelona i gestionada a través del masover, la

masia renaixentista i barroca, s'obre pas per deixar enrere definitivament el model clàssic inspirat en el temple grec, i acostar-se al palau renaixentista. Tot plegat aporta un aire més senyorial, on l'estatus que es comunica a través de l'arquitectura de la nova masia ja no és el del pagès ric, sinó la del burgès modern barceloní que té residència a la ciutat i una propietat al camp amb evidents pretensions aristocràtiques, imitant modestament i a distància, allò que el Renaixement va portar al nord d'Itàlia.

Els segles XIX i XX, a remolc de la gran transformació que significarà la Revolució Industrial, la masia conviurà amb l'Eclecticisme, el Modernisme o el Noucentisme. Resta en procés la consolidació de la darrera etapa marcada per l'arquitectura moderna.

Resumen: En el campo catalán, la masía representa como nadie el paradigma de la "casa pairal"; Presidiendo el mas, la masia se erige en el núcleo de la unidad de explotación agraria, adquiriendo así un rol con una fuerte carga económica y social. Mas y masía han visto enaltecido su papel desde un análisis histórico - político, muy vinculado a la construcción cultural de la nación catalana. Esta visión de la masia como referente de la estructura social del mundo rural catalán ha comportado su estudio focalizado en el descubrimiento de sus orígenes y en la clasificación en tipos diferenciados en la búsqueda de las tipologías autóctonas.

"Les masies del Maresme. Arquitectura i paisatge" , propone añadir dos variables en el estudio habitual de la masía: la arquitectura y el paisaje.

La arquitectura de la masia es indiscutiblemente, una arquitectura concebida para dialogar con el paisaje, con cada paisaje, atendiendo a sus especiales características. Es por eso que podemos reconocer diferencias significativas entre las masias de Catalunya en función de su vinculación a cada diferente paisaje.

En el Maresme, una estrecha franja de terreno confinada entre la montaña y el mar, la estructura del paisaje se configura a partir de las directrices que marca el agua.

Del andén litoral cuelgan en forma de peine, una multitud de rieras que penetren hacia el interior, desplegándose en un esquema arbóreo hasta llegar a todos y cada uno de los rincones de la comarca. Rieras y laderas, torrentes y rellanos, viñas, huertos, caminos, bancales,... juntos forman pequeñas "unidades de paisaje" donde el agua nos da las claves para descifrar los rasgos característicos del paisaje del Maresme. Y la masía, luminosa, elegante, modesta en sus dimensiones, exquisita en sus proporciones, preside orgullosa cada uno de los rincones de este delicado territorio.

La adaptación al paisaje, el potencial económico del "mas", las necesidades específicas de defensa y protección, o simplemente la necesidad de ajustar la casa a los requerimientos de sus ocupantes, puede explicar la diversidad de la masia del Maresme. Pero no podemos olvidar un factor de análisis muy importante, decisivo: la valoración de la masía como patrimonio arquitectónico de primer orden y por lo tanto la aparición del estilo arquitectónico como factor configurador de la identidad cultural y patrimonial de la masía. Miradas atentamente, las masías son muy diferentes. Intencionadamente diferentes. Y las personas que viven en ellas, sus circunstancias y las del momento social y cultural que les toca vivir individual y colectivamente tienen incidencia directa en la masía. El entorno cultural pesa, y en el caso de las masías del Maresme la cercanía de Barcelona amplifica el latido cultural de cada época, y

proporciona a la comarca un catálogo riquísimo en relación a la diversidad de masías que se pueden encontrar.

Desde la referencia remota al románico inspirada en el espacio único y el portal con dovelas de las ermitas, hasta los trabajos en piedra de los mejores picapedreros del gótico catalán, la masía “clásica” del Maresme (en los términos en que la define Bonet i Garí) dominará la comarca hasta el siglo XVI.

A partir de los siglos XVII – XVIII, coincidiendo con la época moderna, se constata un cambio en profundidad, orientado a transformar la masía payesa en casa señorial. En esta nueva etapa de la masía, dirigida desde Barcelona y gestionada a través del “masover”, la masía renacentista y barroca, se abre paso para dejar atrás definitivamente el modelo clásico inspirado en el templo griego, para acercarse al palacio renacentista. Todo ello aporta un aire más señorial, donde el estatus que se comunica a través de la arquitectura de la nueva masía ya no es la del payés rico, sino la del burgués moderno barcelonés que tiene residencia en la ciudad y una propiedad en el campo con evidentes pretensiones aristocráticas, imitando modestamente y a distancia, aquello que el Renacimiento llevó al norte de Italia.

Los siglos XIX y XX, a remolque de la gran transformación que significará la Revolución Industrial, la masía convivirá con el Eclecticismo, el Modernismo o el “Noucentisme”. Resta en proceso la consolidación de la última etapa marcada por la arquitectura Moderna.

Abstract: In the Catalan countryside, **farmhouses** represent as nothing else the paradigm of **manor houses**. Leading the **country house**, the farmhouse becomes the centre of the agricultural holding unit, therefore acquiring a role with a strong economic and social significance. The country house and also the farm house have seen extolled their role from a historical and political analysis, very linked with the cultural building up of the Catalan nation. This vision of the farmhouse as the cornerstone of the social structure of the Catalan countryside has led to a focused study on the research of its origins and the classification in different types while looking for the autochthonous typologies.

“Farmhouses from Maresme. Architecture and landscape”, suggests adding two variables at the usual study techniques of the farmhouse: **architecture and landscape**.

The architecture of the farmhouse is, undoubtedly, an **architecture conceived to dialogue with the landscape, with each landscape**, according to their special characteristics. It is because of this that we can identify significant differences between farmhouses all around Catalonia, depending on its link with every different landscape.

At **Maresme**, a strip of land confined between the ridge and the sea, the structure of the landscape is configured following the **guideline** that **water** determines.

From the coastal platform hang with the form of a comb, multitude of streams that penetrate through the inside, unfolding in a tree diagram until they get into all the corners of the “comarca” (region). Streams and hollows, torrents and landings, vineyards, vegetable gardens, paths, plots,... altogether they form some little **“landscape units” where water gives us the key to figure out the characteristics of the landscape** of Maresme. And the farmhouse, gleaming, elegant, modestly sized,

exquisite on its proportions, dominates proudly all of these spots of this delicate territory.

Apart from this tight relationship with the landscape, we cannot forget a factor of analysis very important, decisive to explain the diversity of the farmhouses from Maresme: the valuation of **the farmhouse as long as architectonic, top-rated first-class heritage**; and therefore the appearance of the architectonic style as a configurator factor of the cultural and inherited identity of the farmhouse. All things considered, farmhouses are very different. Deliberately different. And the people living there and their circumstances, and those from the social and cultural moment that they have to live individually and collectively have a direct incidence on the farmhouse. The cultural environment is heavy, and in the case of the farmhouses from Maresme the proximity to Barcelona widens the cultural beat of each period, and provides the “comarca” a rich catalogue in terms of diversity of farmhouses we can find there.

From the remote reference at **Romanesque** inspired in the unique space and the vousoired portal of the hermits, to the stone works of the best masons of the **Catalan Gothic**, the “classic” farmhouse from Maresme (in the terms which Bonet i Garí define it) will dominate the region until well into the 16th century.

Since 17th-18th centuries, **coinciding with the Modern period, we state a change in the depth**, oriented to transform the peasant farmhouse into a **stately house**. In this new stage of the stately house ruled from Barcelona and managed through tenant farmers, the stately house from the Renaissance and the Baroque, it makes its way to leave the classic model inspired in the Greek temple behind, in order to get close to the Renaissance palaces. All of that leads to a more stately air, where status that is communicated through the architecture of the new stately house it is not anymore that from the rich farmer, but that from a modern bourgeois from Barcelona that has its residence at the city and a land at the countryside with evident aristocratic pretensions, imitating modestly and in a distance, that which the Renaissance brought to the north of Italy.

On the 19th and 20th centuries, being drawn into the big transformation which will mean the Industrial Revolution, **stately houses** (the new farmhouses) **will get along with Eclecticism, Modernism or “Noucentisme”** (Catalan cultural period of these centuries). It remains pending the consolidation of the last period influenced by modern architecture.

1. La casa, el mas, la masia

Un dels elements bàsics, fonamentals, de tota societat es **la casa**. La casa entesa, no només com a refugi de l'individu, sinó considerada en tant que nucli d'un complex entramat de relacions socials, econòmiques i culturals que envolten les persones.

L'habitatge reflecteix la manera de viure d'una època. Llegint acuradament tot allò que la casa ens explica, l'hàbitat dels qui ens han precedit, esdevé un document de primera magnitud. L'estructura de la societat, les relacions de domini i la diferenciació d'estatus; les preferències estètiques i les modes,... es poden reconèixer en l'hàbitat i el seu tipus de construcció; tant si atenem als signes externs de la casa com si analitzem l'estructura interna dels espais i el seu funcionament i configuració.

Com diu l'arquitecte J. Puig i Cadafalch (l'Arquitectura Romànica a Catalunya, 1911) ,
“...la casa és l'obra arquitectònica que reflecteix més bé la manera de ser del poble, la que retrata millor la vida real; la casa és sempre obra de tothom, art popular, sortit de la mateixa vida; el temple de vegades és obra d'art estranger: la casa és art nacional, com sortit de la pròpia terra”.

Tal identificació, neix de l'arrelament de la casa i de la multiplicitat de funcions que aquesta pot oferir, especialment en l'àmbit rural, on la casa és alhora espai d'aixopluc i és espai de representació; i és també el centre d'una empresa, petita o gran, dirigida pel “cap de casa”.

En el mon rural català, **la masia** representa com cap altre el paradigma de la casa catalana, on atesa la dispersió de poblament, es converteix a més a més, en el nucli al voltant del qual s'organitza la unitat d'explotació agrària, i finalment el territori, adquirint així un rol afegit. Però no es pot entendre la masia deslligada d'un concepte de major en titat: **el mas**.

Derivat del mot llatí *mansu o mansum*, que significa habitatge, el mas apareix a Catalunya cap els segles VIII - IX vinculat a una nova organització i reocupació del territori duta a terme pels francs, en el seu interès per construir una franja de seguretat envers les terres de dominació sarraïna. (*imatge 1*)

Aquesta franja coneguda com la Marca Hispànica, arribarà fins a Barcelona seguint la delimitació dels rius Llobregat, Cardener i Segre, tot coincidint sensiblement amb la “Catalunya humida”.

En la repoblació de les comarques prepirinenques, el mas esdevé instrument d'organització, ocupació i control del territori; d'aquest vell-nou territori anomenat la "Catalunya Vella", que serà *colonitzat* a partir del mas en tant que estructura autosuficient. (*imatge 2*)

En la formació del mas cal considerar el concepte de *l'aprisió*, es a dir, el dret de concessió legal d'una terra, amb l'obligació de *rompre-la* (convertir els erms i les zones de bosc de fàcil accés en terres de conreu), i el fenomen del *pairalisme*, basat en el principi de l'heretament universal que disposa a favor de *l'hereu* o *la pubilla* la totalitat dels bens patrimonials.

Així doncs, el mas que entre d'altres te una funció primera, fundacional, vinculada a la colonització – humanització del territori, es constitueix en una entitat de gran significat social, econòmic i fins i tot jurídic. El mas es pot considerar també una petita o gran empresa familiar, que no unifamiliar, amb vocació autosuficient. Una explotació agrícola, ramadera i forestal, en règim de propietat única, on tothom (pares, fills, germans, tiets, concos,...) hi pot tenir un lloc.

El mas en el seu conjunt, comprèn les edificacions necessàries per a les persones i pel bestiar; casa, corrals, estables, cabanes i pallisses; l'era, la bassa i l'hort domèstic, els camps de conreu i els erms; les pastures i el bosc. Presidint tot el conjunt, hi trobem **la masia** (*Imatge 3*).

La masia és una i moltes coses alhora: és la seu corporativa de l'empresa familiar dirigida pel "cap de casa"; és la casa en el sentit més ampli, aixopluc de l'amo i la mestressa, dels masovers i els mossos; la masia és també la casa forta de la Catalunya rural.

La masia simbolitza i condensa aquests i molts d'altres significats. No podem oblidar que el poblament de Catalunya te un component d'origen eminentment pagès. Però la masia no és la casa del pagès; va més enllà d'un ús individual, traspassa la persona. En aquest sentit la masia representa com ningú **la casa rural catalana**.

2. El paisatge i la masia

Per entendre el mas i la masia, convé entendre el paisatge del qual formen part, doncs la masia es indiscutiblement una arquitectura vinculada al territori, estretament lligada al paisatge.

Bonet i Garí (Les masies del Maresme, 1980) escriu sobre el caràcter que el paisatge imprimeix a la casa: *“..., la masia catalana queda dintre el seu paisatge, amb les proporcions que li convenen per a la vida, per al conreu que desenrotlla segons les èpoques i circumstàncies especials que dintre la varietat porta la història; manté sempre la seva disposició inicial, les proporcions amb un sentit de continuïtat digne de les més merescudes lloances”*.

Certament existeixen vincles evidents entre la masia i el paisatge que l'acull. L'arquitectura de la masia està concebuda per dialogar amb el paisatge. La saviesa del constructor es posa de manifest, ja en la tria del lloc, la primera i potser més gran decisió que cal prendre. En aquest sentit la masia, recull la gran tradició de la millor arquitectura clàssica de la Mediterrània.

L'arquitectura de la masia, en gran part conseqüència directa d'un sistema constructiu, genera un llenguatge formal concís, senzill, amb formes geomètriques fàcilment comprensibles. Al seu torn els materials emprats, son en general de l'entorn proper al mas, reforçant encara més la vinculació entre l'arquitectura i el paisatge, fins al punt que podem considerar la masia paisatge pròpiament.

El paisatge entès en la seva accepció climatològica i geogràfica, incidirà i molt en la configuració de la masia. A cada paisatge li escaurà un mas, i per cada mas una masia. Així les nostres masies del Maresme no comptaran amb edificacions específiques pels ramats, donada la migradesa de les pastures i per tant de la població animal, i en canvi gairebé totes disposaran de celler atès la proliferació del conreu de la vinya a la comarca. Tampoc hi trobarem les galeries, més pròpies de les comarques plujoses; ni les pallisses com a edificis independents, més comunes a les contrades cerealístiques. En canvi si que serà habitual a les masies del Maresme, l'aparició de torres de defensa per protegir-se de la pirateria; o fins i tot, una certa afeció per estar “a la moda”, donada la seva proximitat i relació amb la capital.

3. El Maresme i la mesura humana del paisatge

Novament Bonet i Garí (Les masies del Maresme, 1983) ens introdueix en les característiques del paisatge del Maresme:

“Al Maresme tot té la mesura humana: muntanyes, rieres, valls, boscos, conreus, poblacions i, també la casa.

La visió del paisatge es pot fer des de tots els indrets. Per una banda el mar; i quan aquest és el tema principal es el preferit a totes hores. Si el tema es el panorama de muntanya, la seva contemplació es fa amable; si son els boscos o els alzinars de les torrenteres, son agradables per la frondositat dels fullatges. Si contemplem els conreus (sempre a mesura de la masia) son adorables per la senzilla netedat, pulcritud i ordre de les plantacions. Els conreus de secà aprofitaren les muntanyes per a les vinyes, i les parts planes per a ametllers, garrofers i també per als cereals.

El paisatge del Maresme respira sempre el sentit del viure normal entre el treball i la vida rural i familiar”.

Probablement aquesta “mesura humana” de la que parla Bonet i Garí, te a veure amb l’estructura geogràfica i formal de la comarca. Vista des del mar, la comarca pren la forma d’una estreta i allargada franja de terreny entre la serralada litoral i la platja, disposada en paral·lel a la costa. Al seu torn, resulta una comarca dividida longitudinalment en dues franges, la muntanya i la plana fins al mar. En alguns punts, especialment al Baix Maresme, la distància entre la carena de la serralada litoral i la platja es d’escassos quilometres. Aquesta “estenosi geogràfica” i la proximitat entre els vessants de fort pendent i la plana litoral imposa un relleu accidentat i per tant limita les grans extensions planes. Tanmateix, el desguàs enrabiad de l’aigua de la muntanya converteix les rieres, torrents i rierols que travessen la *zona fèrtil* en autèntiques fronteres que divideixen longitudinalment la possibilitat de grans conreus en continuïtat. Per tant doncs, davant un territori tan esmicolat, els masos del Maresme i de retruc la masia, adopten unes dimensions *humanes* en consonància amb el paisatge, aprofitant els replans mes o menys amplis entre les dues llenques per establir els seus emplaçaments, en una transició descendent dels contraforts de la muntanya fins a la plana costanera, tot compartint l’espai disponible amb rieres i torrents.

4. L’aigua i l’estructura del paisatge del Maresme

Analitzant el territori en clau de paisatge, l’aigua ens dona les respostes per desxifrar els trets característics del paisatge del Maresme.

A gran escala la comarca es perfila confinada entre grans “línies d’aigua”. D’una banda el mar, gran protagonista, i oposadament la carena de la Serralada Litoral línia separadora d’aigües entre comarques. A nord la Tordera, i al sud el Besòs.

Si observem el Maresme transversalment, advertim que de l'andana litoral pengen en forma de pinta, una munió de rieres que penetren vers l'interior de la comarca. Cadascuna d'elles es desplega en un esquema arbori fins a arribar capil·larment a tots i cadascun dels racons de la serralada litoral (*Imatge 4*). Rieres i comes, torrents i replans, junts formen les *unitats de paisatge*. I cada *unitat* com si fos una gran cassola acull al seu si un petit llogaret.

El perímetre de la *unitat de paisatge* el marca el carener de les muntanyes, que esdevé frontera comarcal, i alhora línia divisòria d'aigües i límit entre municipis. La juxtaposició d'*unitats de paisatge* suma la comarca.

L'estructura interna d'aquesta "unitat de paisatge" la defineixen els cursos d'aigua, autèntic esquelet que sustenta i dona forma al paisatge. A la majoria dels pobles "de dalt" la força d'aquesta estructura fluvial s'ha fet respectar durant segles, convertint-se en el gran instrument d'organització del paisatge rural i urbà, encara que a voltes hagi estat de manera inconscient o obligada . I aquest esquema es tant vàlid per organitzar les petites estructures urbanes concentrades al voltant de l'església parroquial, com versàtil en el poblament dispers vinculat a les masies que colonitzen la contrada.

En la divisió de les *unitat de paisatge* hi juguen un paper decisiu els cursos d'aigua, que més enllà d'ésser simples desguassos, són també els límits naturals de les principals finques. En una detinguda lectura del parcel·lari podem restituir encara una divisió de finques de dimensions considerables confinades per la intersecció de dos o més cursos d'aigua.

Un antic "parcel·lari" d'Alella (*Imatge 5*), confirma el paper determinant de l'aigua en la divisió de la *unitat de paisatge*, que es fa palès de manera ben descriptiva. Alguns cursos d'aigua es destaquen en el dibuix fins i tot més que alguns carrers. Rieres i torrents subdivideixen el territori, a partir de les seves confluències esculpint un trencaclosques de grans parcel·les triangulars que ocupen tot el municipi.

La importància d'aquests límits d'aigua, es manifesta rotunda en la construcció dels murs de tanca. Petites muralles de gruixos, alçades i formes variades, que estableixen els límits de les propietats i les defensen de les embranzides encabritades de les aigües de pluja, sovint torrencials. Tot i que no sempre han sobreviscut a les empentes de l'expansió urbanística, han configurat una imatge rural però també urbana de gran caràcter.

Vista l'estructura general de les *Unitats de Paisatge*, analitzem ara el paper de l'aigua en la organització de les finques confinades rere els murs de tanca, amb la masia presidint tot el conjunt (*Imatge 6*).

A la part baixa de la propietat, les zones més planes i properes a les rieres i torrents es destinen al conreu de l'horta més productiva. L'abundància d'aigua en el subsòl redueix el rec per inundació només a les dosis imprescindibles, mentre que el sòl fertilitzat per les avingudes d'aigua, permet el treball de la terra sense grans dificultats.

A les terrasses intermèdies se situa la casa, suficientment enretirada de la zona inundable per tal d'evitar avingudes imprevisibles. Convenientment enlairada, la casa gaudirà de bon assolellament i de la necessària ventilació per tal de mantenir les idònies condicions higromètriques i de salubritat que un bon habitatge necessita. Al voltant de la masia, apareixeran els corrals, l'horta familiar, l'era i el safareig.

Al capdamunt de la finca, en els terrenys més costeruts i impracticables, es planten els boscos de pi, de creixement ràpid i frondosa capçada, per tal d'apaivagar els efectes destructius de les esorrenties torrencials, alentint la velocitat de l'aigua en el seu camí vers el mar.

Entre la casa i el bosc s'interposa la vinya. Amb una intel·ligent estructura de recs i camins que desvien les aigües vers el torrent, la vinya actuarà d'espai de protecció per tal de mantenir la casa lliure d'inundacions indesitjables.

Així doncs la masia i el mas s'organitzen de manera estratificada, prioritzant una distribució determinada dels usos del sòl en funció de les característiques del terreny en cada nivell.

També en la organització de la masia i els seus espais immediats, l'influència de l'aigua és significativa. Davant la façana principal sovint es crea una esplanada pavimentada, l'era. La seva missió primera és funcional, si bé alhora exerceix un efecte especular sobre la façana que ajuda a mantenir-la eixuta. Les façanes del darrera (llevant i nord) més desprotegides, intenten evitar l' infiltració d'aigua amb forats petits i escassos.

A la planta baixa, la part del darrera queda soterrada, incrustada a la muntanya. L'aigua hi és present en forma d'humitat excessiva, insalubre. La situació obaga i inhabitable d'aquesta planta s'aprofita per a disposar-hi els espais adequats,

principalment el celler, que mig enterrat aprofita les condicions d'estabilitat tèrmica que ofereixen els espais soterrats, idònia per al vi. Les quadres, les cotxeres i els magatzems d'eines i estris de tota mena se situen també en planta baixa. Al nivell central, a la planta pis, en una còmoda situació, ben assolellada i ventilada, és a dir en les millors condicions higromètriques, se situen els espais "nobles" de l'habitatge. De manera semblant a la casa contemporània la situació de la casa cerca la visió imprescindible del mar si bé des d'una calculada discreció.

A les golfes, en absència d'humitat i per tant d'aigua, s'emmagatzemen els productes per assecar en espais sota cobert oberts i ventilats. La coberta de pendent moderada i construïda amb teula àrab, vola sobre el perímetre de la casa amb un ràfec solvent que protegeix la casa a manera de paraigües, evitant els regalims damunt les façanes.

El camuflatge del celler dins la muntanya i la pendent suau de les teulades, relativitzen l'impacta visual de l'edificació, que sembla maridar-se amb el paisatge.

5. L'estudi de la masia. Origen i tipus arquitectònics.

Diversos autors han analitzat en profunditat les característiques arquitectòniques de la masia catalana. Invariablement aquests estudis han barrejat l'anàlisi arquitectònica amb la recerca històrica per tal d'establir els referents tipològics de la masia.

La proposta de l'arquitecte olotí Danès i Torras remet l'origen del mas als temps de la repoblació franca de Catalunya durant el segle IX després de l'invasió sarraïna, la qual segons Danès va interrompre la tradició constructiva romana.

En canvi el mataroní Puig i Cadafalch vincula directament el mas i la masia amb les antigues vil·les romanes rurals, basant-se en uns mosaics romans descoberts al mausoleu de Centelles, i uns altres de Tabarca (Tunísia) que segons l'autor ens mostren una estructura i una distribució dels espais relacionables amb la masia catalana.

Per la seva banda, el també arquitecte Bonet i Garí, amplia el registre mediterrani de la masia emparentant-la amb el món clàssic, a partir de les proporcions del temple grec i de la imatge del temple de Korsabat a Nínive gravada en una làpida el 1200 abans de Crist.

Darrerament s'aposta per la combinació de tesis, que no tenen perquè considerar-se contradictòries. Tanmateix, analitzant la masia des de criteris constructius hem

d'afegir-hi a la tradició constructiva romana, la influència àrab, si més no en un element tant important com és la teula i el teulat, al cap i a la fi l'element determinant de la gran diversitat tipològica del mas.

El Juliol de 1933 en el Butlletí del Centre Excursionista de Catalunya, l'arquitecte garrotxí Josep Danés i Torras publica l'article "*Estudi de la Masia Catalana. Exposició de documents gràfics*". En el citat article, apareix l'esquema *Masies d'Estructura Clàssica: els dotze tipus agrupats segons les tres famílies*, diferenciades a partir del tipus de teulada. (*Imatge 7*). L'esquema de Danés, diferencia tres tipus bàsics: el tipus I amb teulada a dues aigües i el carener paral·lel a la façana principal. El tipus II també a dues aigües però amb el carener perpendicular a façana. El tipus III amb teulat a quatre aigües. Les variants d'aquests tres tipus bàsics completen fins a dotze modalitats diferenciades de masies.

L'any 1983 s'edita finalment el treball de l'arquitecte maresmenc Lluís Bonet i Garí, iniciat els anys 20 del segle XX, i interromput a causa de la guerra "civil", amb el títol "*Les masies del Maresme*". En aquest exhaustiu treball, Bonet i Garí classifica les masies també a partir de la configuració de la teulada i les agrupa a partir de sis tipus diferenciats.

L'estudi de Bonet i Garí editat també a l'empara del C.E.C. constitueix un inventari monumental de les masies del Maresme, i amb el dibuix com a metodologia d'anàlisi, esdevé un document de referència per tot aquell que les vulgui conèixer en profunditat.

En ambdós estudis la forma de la coberta es doncs el criteri utilitzat per a la classificació dels diferents tipus de masia. En realitat però és una classificació que ens permet diferenciar-les, doncs si be la coberta ajuda a definir formalment l'edifici, la configuració del tipus arquitectònic és conseqüència també d'un determinat sistema estructural i compositiu. És a dir, la coberta es construeix en relació a l'estructura general de l'edifici; difícilment es comença la casa pensant en la teulada.

La construcció de la masia es el producte de l'agregació d'un sistema constructiu i espacial senzill, la "crugia", es a dir l'espai comprés entre dos murs paral·lels i cobert amb entrebigat de fusta o volta ceràmica. Les seves dimensions son a escala humana. La distancia entre murs té la mida comuna dels arbres adults, al voltant dels quatre metres. Les parets estan aixecades amb pedra del lloc. Les tècniques constructives

poc complexes no requereixen una mà d'obra especialment qualificada. Tot és a l'abast del pagès.

Per tant doncs, des del punt de vista arquitectònic hem d'assenyalar, que la construcció de les primeres masies es basen en uns trets constants, repetitius, que ens permeten parlar gairebé de construcció "pre-dissenyada" d'antuvi, sense necessitat de projectar sobre paper allò que es vol edificar. (*Imatge 8*). Amb aquests condicionants, és fàcil imaginar unes primeres construccions molt modestes a l'abast dels primers *pagesos - colons*, molt útils per a l'aixopluc dels ramats i de les persones i alhora per a la defensa i consolidació del mas.

Alguns autors veuen en les *turris* (*Imatge 9*), construccions fetes a la primera meitat del segle IX destinades a la vigilància i protecció dels masos, el model que inspiraria la construcció del *mas - torre* als volts del segle XII.

Aquestes construccions, de planta sensiblement quadrada, d'una sola crugia, construïdes en pedra ben treballada, especialment en els angles, i coberta a una o dues aigües, es destinaran als animals en planta baixa, a les persones en planta pis i utilitzaran les golfes de pallera o graner.

Al mas-torre hi trobem concentrat tot allò que després trobarem en certa manera a la masia.

Tot i que entre els segles X-XII no podem localitzar al Maresme cap resta completa de cap edificació prèvia a la masia, els elements constructius mes antics i els documents guardats en algunes masies (Can Pins 1130, can Famades 1213, can Bellatriu 1220) ens apunten l'existència edificacions precedents. L'anàlisi parcial d'algunes edificacions encara dempeus ens fan pensar en modestes estructures allargades, de planta baixa i crugia única amb teulada a un vessant contra la façana principal (la masoveria can Rovira o el cos lateral can Bragulat ambdós a Alella). Altrament, algunes masies modestíssimes de tant sols dues crugies podien haver estat en origen edificacions d'un sol cos. (can Catà de la Vall o can Cabot a Llavaneres ; can Puigvert Dosrius o can Bonamossa Dosrius; can Fonolleda de Palafolls; can Rull o can Bruy a Alella).

6. L'ermita romànica com a referent del cos central

Després d'un procés lent, gradual, partint del cos central i de la simetria com a criteri compositiu elemental, la masia consolidarà al Maresme a partir del S. XIII-XIV un tipus arquitectònic que podem anomenar *clàssic*, format per una crugia central i dues laterals amb una teulada d'inclinació suau que escup l'aigua vers les façanes secundàries. Entre moltes, can Tolrà de Cabrils, can Famades d'Orrius, o can Sala de Teià en són magnífics exemples (*Imatge 10*).

El cos central es el punt de partida. En ell es concentren els elements bàsics per concretar un estatge mínim com es pot comprovar a can Bonamossa de Dosrius: “...*La part baixa que té el cos de 7,50x5,00 m, es on es fa la vida plena: entrada, sala-cuina i llar de foc, aigüera i mobles, menjador i escala per anar al pis.*” (Bonet i Garí *les Masies del Maresme 1983*). Un únic espai forjat entre dues parets portants amb una amplada assequible per a bigues de fusta amb dues obertures destacables: la porta d'entrada i el finestral de la planta superior. Per una edificació tant modesta el portal adovellat adquireix gran rellevància; en certa forma fins i tot es podria dir que és desproporcionat. I més encara si tenim en compte que la seva construcció requereix la contractació d'un picapedrer o artesà especialitzat. Perquè un portal tan “monumental” per una casa tant modesta? La resposta cal buscar-la en el potencial simbòlic de la porta i el fet d'entrar a la casa; el referent tal vegada el pugem trobar en les petites ermites romàniques de la comarca (*Imatge 11*) on la porta d'accés al temple pren sempre una rellevància principal. Mirant la façana d'aquestes ermites podríem veure sense massa esforç un “tros” de façana d'una masia clàssica del Maresme.

Establerta la prominència del cos central, tant pel que fa a l'ordre cronològic de construcció de la masia com per la preponderància funcional i compositiva, al seu voltant madurarà lentament el tipus més característic de masia tant al Maresme com arreu del País: la masia clàssica de tres crugies planta baixa i pis.

7. L'eix central de composició i la façana nua

Sens dubte la façana principal es la façana de presentació, l'element que visualitza el potencial econòmic i el posicionament social del mas. Tant la masia com la pròpia façana s'organitzen a partir d'un eix central de composició. Tot allò rellevant passa sobre l'eix central. En planta baixa portal adovellat , entrada, escala i celler. Al pis principal la gran sala, l'espai social i més representatiu de la masia, amb el finestral més gran i el sostre més treballat (*Imatge 12*). Al voltant de la sala les cambres amb alcova o no en funció de la seva importància. Mantenint l'eix de simetria damunt la

sala, les golfes, que sovint ocupen només el cos central donant lloc al tipus anomenat basilical en referència a la basílica romana. Les golfes siguin o no completes s'il·luminen a partir de la finestra o finestres situades sobre l'eix central tot rematant la composició (can Cai Alella, can Titó Serra Vell, recentment enrunada); finalment la coberta a dues vessants amb el carener perpendicular a façana.

Tot plegat, un conjunt tant arquetípic que fins i tot els nens el dibuixen de memòria.

En l'estudi de Bonet i Garí (Les masies del Maresme 1983 pàg. 12) es comparen les proporcions de la façana de la masia clàssica amb les proporcions del temple grec, tot establint-ne un paral·lelisme formal. Les proporcions de la masia però s'expressen, a diferència del temple grec, sobre un pla massiu i rotund; un llençol petri revestit d'un arrebossat fi i tes, auster, on tant sols el ràfec de la coberta trenca el pla de façana en el seu límit i per emmarcar-lo i protegir-lo de l'aigua de pluja. A la masia clàssica la façana es mostra nua, sense elements afegits que puguin distorsionar la seva contemplació. No hi ha porxos ni enramades, ni balconades ni tribunes. El pla tot ho domina, lluminós, senyorívol.

8. La fortificació de la masia.

Al Maresme com d'altres comarques costaneres de Catalunya es va veure afectada per la pirateria. Per tal de posar remei a la situació, es comencen a construir les torres de guaita i defensa durant els segles XIV al XVII. La envergadura d'aquestes infraestructures defensives dona fe de l'importància dels atacs, fins al punt que s'anomenarà la "costa torrejada" (*imatge 13*). Les torres actuaven en xarxa establint contacte visual entre diferents emplaçaments per tal de respondre col·lectivament a la defensa de les masies i dels petits poblats costaners o de l'interior. En últim terme les torres servien de refugi tot esperant ajuda externa. Per això es desenvolupen elements defensius especials com les barbicanes, l'emmerletat, les espitlleres, matacans,... Però, tenint en compte el cost econòmic de la construcció de les torres exemptes, en molts casos s'optà per la fortificació de les masies sobre elevat algun dels cossos ja construïts i convertint-los en torres; es el cas de can Calderó a Alella, o can Fivaller a Teià entre molts d'altres o bé afegint els elements puntuals com els matacans o les garites d'angle (can Gol o les Mateves, Argentona).

9. Les variants formals. L'estil i les modes. La masia moderna

En els estudis de Danés i Torres o de Bonet i Garí, es parteix de la masia com a arquetip i s'estableixen les diferents variants tipològiques classificades en funció de la forma de la coberta. Amb aquest criteri, es classifiquen un gran nombre de tipus i subtipus. La necessitat de classificar la totalitat dels elements, condueixen a un anàlisi exhaustiu però en certa forma encotillat per l'esquema classificador, atorgant a la masia un sentit de continuïtat històrica potser massa lineal, on si bé hi caben les diferents variacions dels tipus consolidats, no permeten explicar com es mereix la gran riquesa arquitectònica de la masia.

Hem intentat argumentar que la diversitat en la masia del Maresme també es pot explicar en cada cas des de l'adaptació al paisatge, el potencial econòmic del mas, les necessitats específiques de defensa i protecció o simplement per la necessitat d'ajustar la casa a als requeriments funcionals dels seus estadants, afegint en alçada o amplada les crugies que la importància del mas requereixi. Però no podem oblidar encara un factor d'anàlisi molt important, decisiu: la valoració de la masia en tant que patrimoni arquitectònic de primer ordre; i per tant l'aparició de l'estil arquitectònic com a factor configurador de l'identitat cultural i patrimonial de la masia. No només no totes les masies no són iguals sinó que són molt diferents. Volgudament diferents. I les persones que hi viuen i les seves circumstàncies i les del moment social i cultural que els hi toca viure individualment i col·lectiva tenen incidència directa en la masia. L'entorn cultural pesa, i pesa diferent en cada etapa històrica que a la masia li toca viure. És el cas de les masies del Maresme on la proximitat amb Barcelona amplifica el batec cultural de cada època, proporcionant a la comarca un catàleg riquíssim pel que fa a la diversitat de masies que s'hi poden trobar.

Es del tot lògic i plausible que un edifici que perviu diversos segles s'hagi construït i reconstruït sobre si mateix, i també ho és que la construcció hagi estat per fases partint d'una unitat mínima a l'abast de qualsevol economia. Així en una primera fase es construeix un únic volum on es pot resoldre un estatge mínim (*imatge 14*) i mantenir alhora intactes totes les possibilitats de creixement sense perdre res del construït.

Es molt significatiu el fet que els cossos que formen la masia siguin sempre d'unes mides molt similars. Això explicaria la construcció per fases de la masia catalana, edificant la crugia més ample possible cada vegada, en un procés obert i adaptatiu

Aquesta construcció per etapes de la masia li comportarà la necessària sincronització amb els temps viscuts, de manera que la masia registrarà com un llibre d'història la presència dels diferents estils arquitectònics, des del romànic fins el modernisme.

Ja hem concretat que el gran portal adovellat amb arc de mig punt i l'espai únic es la referència al romànic inspirada en les ermites; més endavant i a mode de complement ornamental, s'incorporen les finestres i finestrals gòtics treballats en pedra, entre els segles XIV - XVI. Els mateixos picapedrers agremiats que en època de bonança econòmica passaran per les esglésies parroquials, s'acostaran a les principals masies per renovar els brancals i les llindes de les obertures principals de la casa, i per tal que aquesta llueixi, es faran en pedra la majoria de cantonades, les obertures interiors de les portes, els arcs del celler, els festejadors de les finestres o el graonatge de l'escala principal. Utilitzar la pedra dóna categoria a la casa, en millora la qualitat constructiva i permet estar a la moda (*Imatge 15*).

Es curiós observar com aquests elements ornamentals de gran valor, apareixen també sovint a les torres de defensa. Allò que en principi ha estat construït amb objectius *militars*, incorpora amb el pas dels temps elements de valor estètic no imprescindible per a la seva funció defensiva. Això ens indica clarament que les masies del Maresme, especialment les més riques, s'aboquen amb fruïció a l'embelliment i renovació estilística de la casa, motivant un clar increment de l'estatus de les propietats.

A partir dels segles XVII – XVIII, coincidint amb l'època moderna, constatem un canvi en profunditat orientat a transformar la masia pagesa en masia senyorial. En alguns casos fins i tot, en algunes masies apareixerà el jardí com a protagonista d'una reconversió de la masia en vil·la d'esbarjo; és el cas de ca les Monges a Alella amb la construcció de la Font de la Salut on Francesc Amat, comte de Castellar, després de reformar la masia, va fer instal·lar les famoses ceràmiques de la xocolatada (*Imatge 16*). Es en certa forma el principi de la mort de la masia pagesa del Maresme dirigida pel cap de casa, i l'inici d'una etapa encara prou rellevant de la masia dirigida des de Barcelona i gestionada a través del masover. En aquesta nova etapa, especialment a partir del 1600, floriran exemples de gran valor arquitectònic, que ja no son tant sols la petita reforma de millora de la casa o l'embelliment de la façana. Es tracta de replantejaments generals, transformacions en profunditat o ampliacions considerables que abandonen el tipus clàssic de les tres crugies organitzat a partir de l'eix central, per noves edificacions de major dimensionat. Les façanes renaixentistes abandonen el

portal adovellat i les obertures que amplien considerablement la seva mida, es resolen amb llindes planes o arcs rebaixats; el balcó s'incorpora com a nou protagonista i la coberta a dues o quatre aigües, les vessa sobre la façana principal permeten una coronació plana en cornisa per rematar la composició del pla. A l'interior de la casa el nombre de cossos s'amplia i l'escala desplaçada fora del cos de l'entrada, es traça amb aires senyoriais desplegant-se en tres trams i graons mes planers; el celler en ocasions situat al lateral disposa d'accés independent. Els escuts del llinatge familiar esculpits en pedra i els esgrafiats, acompanyen els rellotges de sol en la ornamentació de la casa. Tot plegat aporta un aire més senyorial, on l'estatus que es comunica a través de l'arquitectura de la nova masia ja no és el del pagès ric que ven la producció a la capital, sinó la del burgès modern barceloní que té residència a la ciutat i una propietat al camp amb evidents pretensions aristocràtiques, imitant modestament i a distància, allò que el Renaixement va portar al nord d'Itàlia. En certa manera la masia del Maresme abandona el temple grec com a model per acostar-se al palau renaixentista.

Can Barrera de Teià, Can Mora de Dalt de Sant Vicenç de Montal, Can Casals de Sant Andreu de Llavaneres, can Lleonart i can Calderó d'Alella o can Dalmases de Cabrera entre d'altres encaixarien en aquest perfil de nova masia "moderna". D'altres propietats amb petites però significatives millores arribaran en la transformació de la masia fins on arribin les seves capacitats econòmiques. Can Mayans de Vilassar de Dalt (*Imatge 17*) o can Cabanyes d' Argentona (*Imatge 18*) són el paradigma d'aquest nou camí que empenirà la masia a partir del 1600, tot abraçant el Renaixement i el Barroc com a estils de referència. A can Gol d' Argentona el Neoclàssic es l'estil escollit.

10. El modernisme, darrera etapa

Submergits de ple en la Revolució Industrial que portarà definitivament Catalunya a formar part del gruix de les nacions europees més desenvolupades, esclata el fenomen cultural del Modernisme. Precedit per l' Historicisme i l'Eclecticisme i finalitzat pel Noucentisme, el Modernisme liderarà la recerca de la modernitat definitiva. L'anhel modernitzador arribarà a tots els racons del país i abastarà totes les temàtiques, i per descomptat l'arquitectura residencial. El Maresme, caracteritzat per una climatologia privilegiada, continuarà essent una de les comarques preferides per la classe benestant barcelonina que invertirà els seus estalvis en la compra, construcció i reforma de vil·les i cases senyoriales al camp. Evidentment també a la masia li arribarà

el torn, i seran moltes les masies que es veuran transformades amb la participació dels millors arquitectes modernistes. Entre d'altres podem destacar la transformació de can Sanmiquel a Alella, realitzada per Josep Puig i Cadafalch (*Imatge 19*).

BIBLIOGRAFIA CONSULTADA

- 1917 - 1930. "LA CASA", Joan Amades
1929. "LA MASIA CATALANA", Breu estudi de la casa rural catalana. M.P. Sandiumenge
1959. "LA MASIA CATALANA", Història, Arquitectura, Sociologia. J. Camps i Arboix
1973. "ARQUITECTURA POPULAR ESPAÑOLA" Tomo V. Carlos Flores
1980. "LA CASA RURAL A CATALUNYA", Cases aïllades i cases de poble. Marc Aureli Vila
1981. "LA MASIA. HISTÒRIA I TIPOLOGIA DE LA CASA RURAL CATALANA" 2C CONSTRUCCIÓN DE LA CIUDAD núm. 17-18 Moner, Pla, Riera, Bonet
1983. "LES MASIES DEL MARESME", Lluís Bonet i Garí
- 1984 – 85 - 86. "FITXES DEL SERVEI DE PATRIMONI", Generalitat de Catalunya, Departament de Cultura. Rosa Ma Andrés
1988. "LES MÉS BELLES CASES PAIRALS I MASIES DE CATALUNYA". Eva Bargalló
1996. "LA MASIA". Anna Borbonet i Macià
1996. "DE LA BALMA A LA MASIA" Barbany, Cantarell, Dantí, Garcia, Ribas, Terrades
2011. "FORÇATS A FOC I LLUM" Rosa Congost, Pere Gifre i Enric Saguer
- " REVISTA ALELLA.ARTICLES DIVERSOS" Varis autors

RELACIÓ D'IMATGES

Imatge 1. La Marca Hispànica

Imatge 2. El mas. Marc Aureli Vila, La casa rural a Catalunya 1980

- Imatge 3. La masia. Salvador Ribas i Serra, can Colomer Alella 2004*
- Imatge 4. L'esquelet d'aigua. S.R.S., Alella 2006*
- Imatge 5. Parcel·lari s. XVIII. Ajuntament d'Alella*
- Imatge 6. L'estructura aterassada de les finques. S.R.S., can Boquet Alella 2004)*
- Imatge 7. L'esquema de Josep Danés i Torras, 1933*
- Imatge 8. El sistema constructiu bàsic. Moner, Pla, Riera. 2C La Masia. Història i tipologia de la casa rural catalana, 1981*
- Imatge 9. DD. AA. Les turrís. De la balma a la masia 1996*
- Imatge 10. can Tolrà de Cabrils, can Famades d'Orrius, can Sala de Teià.*
- Imatge 11. Ermites del Maresme. Sant Cristòfol de Cabrils, Sant Mateu de Premià de Mar. Bonet i Garí, Les masies del Maresme 1983*
- Imatge 12. Can Boquet i can Pujades Alella. Bonet i Garí, Les masies del Maresme 1983*
- Imatge 13. Les torres del Maresme, Bonet i Garí, Les masies del Maresme 1983*
- Imatge 14. can Bonamossa de Dosrius*
- Imatge 15. Les llindes conopials i les portalades adovellades. Bonet i Garí, Les masies del maresme 1983)*
- Imatge 16. Font de la Salut, ca les Monges Alella*
- Imatge 17. Can Mayans de Vilassar de Dalt. Les masies del Maresme B. i G.*
- Imatge 18. Can Cabanyes d' Argentona. Les masies del Maresme B. i G.*
- Imatge 19. Can Sanmiquel, reforma de Josep Puig i Cadafalch*